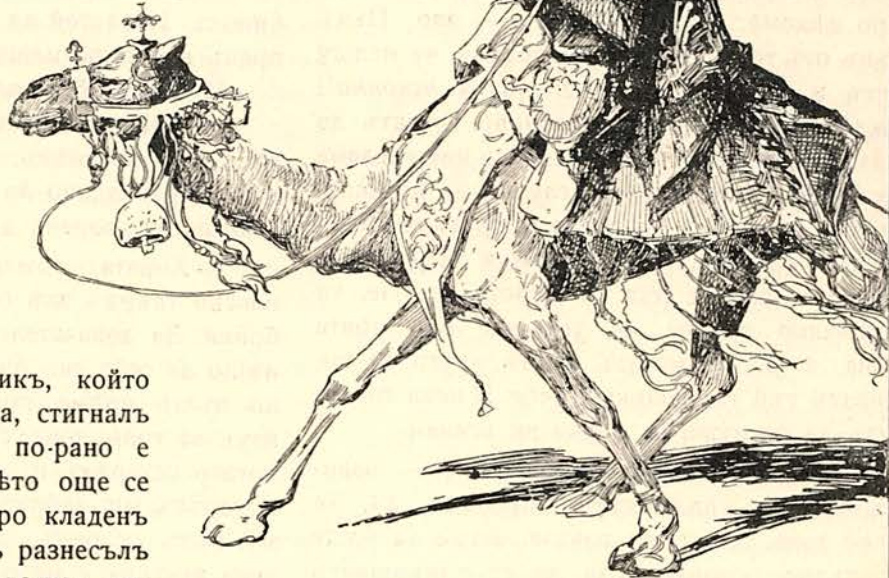

ПЪТНИКЪ И ЗМИЯ.

(Персийска приказка, изъ книгата:
„Гумайюнъ — Наме“).

Веднажъ единъ пѣтникъ, който пѣтувалъ съ камила, стигналъ до едно мѣсто, кждѣто по-рано е спиралъ керванъ и кждѣто още се виждали слѣди отъ скоро кладенъ огънь. Силниятъ вѣтъръ разнесълъ искри отъ угаркитѣ наоколо изъ шубръцитѣ и дърветата, и всичко, даже и трѣвата, пламнало. А въ една шубърка се потайвала една змия. Да излѣзе отъ тамъ ѝ било невъзможно, и тя, въ смъртенъ ужасъ, очаквала всѣка минута да изгори жива. Като съгледала пѣтника, тя почнала да го моли да я спаси отъ неизбѣжната смръть. Пѣтникътъ билъ твърдѣ жаловитъ човѣкъ. Като видѣлъ, какъ змията се извива въ прѣдсмъртни мжки, съжалилъ се надъ нея и си рекълъ на ума си:

„Наистина, змията е врѣдна тварь и лукавъ врагъ, но тя сега се намира въ много опасно и крайно безпомощно положение. Трѣбва да има човѣкъ състрадание къмъ нея. На всѣки случай, като я освободя отъ смъртната опасностъ, азъ не ще извърша нищо лошо“.

Тогава той зелъ своята торба, турналъ я на копнето си, и протегналъ къмъ змията. А тя, щомъ съгледала торбата, веднага влѣзла въ нея и по тоя начинъ пѣтникътъ успѣлъ напълно да изпълни своето добро намѣрение и да спаси зловрѣдното животно отъ явна смръть.

Като изтърсилъ слѣдъ това змията изъ торбата, той ѝ рекълъ поучително:

— Знай, че азъ ей-сега те спасихъ отъ ужасна опасностъ и че отсега ти си длъжна да считаашъ за своя свещенна обязаностъ да ми до-

кажешъ своята благодарностъ. Живѣй мирно и уединено въ нѣкое закѣтано мѣстенце и не се осмѣлявай да пакостишъ на когото и да било. Помни, че зловрѣднитѣ твари сж прокълнати и отъ Бога и отъ хората и че тѣ не могатъ да мислятъ ни за Божя помощъ, ни за людско състрадание.

Но змията отговорила на присмѣхъ:

— Захвърли, моля те, тия глупави шегѣ. Каквото и да казвашъ, азъ нѣма да се махна отъ тука, докато не те отрова съ зѣбитѣ си.

— Какви глупости говоришъ! — рекълъ пѣтникътъ. — Азъ се отнесохъ съ тебе състрадателно и милосрѣдно; азъ те спасихъ отъ грозна смръть. Че ако да не бѣхъ азъ, ти щѣше жива да изгоришъ. А сега тѣй ли искашъ да ми се отплатишъ за моята доброта?

— Да, — отговорила змията, — ти, наистина, постѣпи съ мене много благородно; но при все това, твоитѣ разсѣждения сж крайно безосновни. Ти, не отричамъ, ми помогна, но нима ти не знаеше, че помагашъ на едно недостойно сѣщество. Нали ти добрѣ знаеше, че азъ съмъ пакостна тварь, че азъ съмъ изворъ на отрова. Да ужилвамъ всѣкого, който се приближи до мене, е мой природенъ нравъ. И ако ти, безъ